

LOCKER DÁVID

Kedves Naplóm!

Eddig jól alakul az adriai nyaralás.
Ma Splitben voltunk várost nézni.
Olyan épületeket láttunk, amiket otthon sehol sem lehet!
Olyan volt az egész, mint a kardozós filmekben.
Jött velünk Benő, az új kutyusunk is,
a basset hound, akiről már sokszor meséltem neked.
Amíg Anyuék egy nagy tornyot fényképeztek,
amiben a római császár lakott régen,
én a szűk utcákban futkároztam Benővel.
Azt játszottam, hogy assassin vagyok,
és ő a harci kutyám, aki egyből jelez nekem,
ha őr közeledik!
Benő nagyon ügyes volt.
Csak fura volt, hogy olyan sok ór beszélt németül.
Izgi volt vele játszani,
de kicsit arra gondoltam közben,
hogy kár, hogy nincsenek assassin társaim.
Talán majd, ha a kistesóm megszületik.
Anya szerint a vakáció végére már elő is bújik.
Különbén durva belegondolni,
milyen régiek ezek az épületek.
Apa szerint már sok-sok évvel azelőtt itt álltak,
hogy megszülettem volna!
Sőt, még Apáék előtt is itt álltak!
Talán még a Papáék előtt is.

Délután fürödni mentünk.
Bejött velünk a vízbe Benő is.
Dobáltuk neki a labdát, és nagyon ügyesen elúszott érte.
Egyáltalán nem félt!
Pedig a bassetek nem is szeretik a vizet!
Anya elúszott egészen a bójáig,
onnan integetett nekünk.
Mögötte volt az ég.
Én Apa nyakából integettem vissza neki.
Egyszer jött egy nagy hullám,
és majdnem leestem,
de apa gyorsan hátrakapott,
és magához szorított.
Arra gondoltam,
bárcsak sokáig szorítana így.

Estefelé sétálni mentünk. Kaptam fagyit is.
Leültünk egy padra fent a városban,
ahonnan látszott a strand.
Anyáék beszélgettek,
Én fagyiztam, és Benőt simogattam.
Valahogy fura volt belegondolni,
hogy délután ott lent fürödtünk Benővel,
és hogy ott voltam én is Apa nyakában,
és most itt vagyunk.
A bója is látszott.
Furcsa volt. De szép.
Azt hiszem, az emlékek
kicsit olyanok, mint a hullámok.
Mindegyik mozog és mindegyikből
csak egy van,
ami eltűnik,
amikor partot ér.
De nem olyanok,
mint a tenger.
Mert a tengernek
nem látni a végét.

Kergetőző

Zöld mezőnek tengerárján
egy pipacs áll, énrám várván.
Felé nyúlok, hogy letépjem,
messze szalad, el nem érem,

viszi a szél messze tőlem.
Lábam alatt a nyár zörren,
futok felé észveszetten.
Most elérem. S eleresztem.

Szirmaiból az alkonyat
belélegzi a pirosat:
egy szellő jön, égre lebben.
S tovább él a fellegekben.

Ábrándozó

Hogy mi leszek, ha nagy leszek,
kérdzte egy néni.
Azt feleltem, hős! Mi más?
Ne tessék hát félni.

Hogy miként lesz hős az ember,
nem igazán tudom.
De sokat gondolok erre,
villamoson, buszon.

Vadakat terelő juhász?
Katona vagy költő?
Mint a nyár, ha ránk ragyog:
ezer színt felöltő?

Kapitány a tengeren, vagy
Űrhajós, tűzoltó?
Kalandor az Újvilágban,
döntőn a gólt rúgó?

Erre gondolok este is.
Kint zúgni kezd a zápor.
Ha akarja, bármi lehet
az emberfiából.

Hogy mi leszek, ha nagy leszek?
Egyszer megtalálom.
Most, mint eső a földeket,
betakar az álom.